

A.W. Pink (1886-1952)

VALSE EVANGELISTEN

Uit: Een waar geloof, A.W. Pink

Het is algemeen bekend dat het geestelijke leven op een laag peil staat in het christendom. Velen merken dat de gezonde leer snel terrein verliest.

Toch zijn er velen van het volk van de Heere die veronderstellen dat het Evangelie nog steeds op veel plaatsen gepreekt wordt en dat grote aantallen daardoor zalig worden.

Maar helaas, hun veronderstelling is slecht gefundeerd en op zand gebouwd.

Als de 'boodschap' die tegenwoordig op zendingsbijeenkomsten uitgesproken wordt, onderzocht wordt; als de 'traktaten' die onder de onkerkelijke massa's verspreid worden, nauwkeurig bekeken worden; als men zorgvuldig luistert naar de 'openlucht' sprekers; als de 'preken' of 'toespraken' van een 'campagne om zielen te winnen' geanalyseerd worden; kortom, als de moderne 'Evangelieprediking' gewogen wordt op de weegschaal van de Heilige Schrift, dan zal blijken dat ze tekortschiet.

Het ontbreekt erin aan wat wezenlijk is voor een echte bekering, om zondaars te laten zien dat ze een Zaligmaker nodig hebben. Het ontbreekt aan datgene wat mensenlevens zal wederbaren tot nieuwe schepselen in Christus Jezus.

Ik schrijf dit niet om te muggenziften, alsof ik door een enkel woord van mensen beledigd zou zijn.

Het is ook niet dat ik zoek naar het volmaakte, maar klaag omdat ik het niet kan vinden.

Evenmin kritiseer ik anderen omdat ze de dingen niet doen zoals ik denk dat ze gedaan zouden moeten worden. Nee, o nee, het gaat hier om iets wat veel ernstiger is dan dat.

De 'Evangelieprediking' van tegenwoordig is niet alleen van begin tot eind oppervlakkig, maar schiet ook radicaal tekort. Het ontbreekt haar volledig aan een fundament waarop het appèl tot zondaren om tot Christus te komen gebouwd moet worden.

Er is niet alleen een betreuenswaardig gebrek aan evenwicht (de barmhartigheid van God komt veel prominenter naar voren dan Zijn heiligheid, Zijn liefde veel meer dan Zijn toorn), maar ook is er sprake van een fatale veronachtzaming van datgene wat God gegeven heeft om de kennis van zonde mee te delen. Niet alleen introduceert men op laakbare wijze 'vrolijke liederen', geestige opmerkingen en vermakelijke anekdotes, maar er is ook sprake van een bewuste weglating van de donkere achtergrond waartegen het Evangelie alleen doeltreffend kan schijnen.

Maar hoe ernstig bovenstaande veroordeling ook is, het is er nog maar de helft van - het is de negatieve kant, dat wat ontbreekt. Wat veel erger is, is wat verhandeld wordt door de goedkope evangelisten van tegenwoordig.

De positieve inhoud van hun boodschap behelst niets meer dan dat ze zand strooien in de ogen van de zondaar. Zijn ziel wordt in slaap gebracht door de opium van de duivel, die heel ongemerkt toegediend wordt. Zij die werkelijk de 'boodschap' ontvangen die uitgezonden wordt vanaf de meeste 'orthodoxe' preekstoelen en podia van tegenwoordig, worden dodelijk bedrogen.

Het is een weg die iemand recht schijnt, maar tenzij God soeverein ingrijpt door een genadewonder, zullen allen die deze weg volgen erachter komen dat hij in de dood eindigt.

Tienduizenden die zich vol vertrouwen inbeelden dat ze voorbestemd zijn voor de hemel, zullen op verschrikkelijke wijze uit hun illusie ontwaken in de hel.

Wat is het Evangelie?

Is het een blijde boodschap uit de hemel die rebellen die God weerstaan op hun gemak wil stellen in hun verdorvenheid?

Is het Evangelie gegeven om genotzieke jonge mensen te verzekeren dat, op voorwaarde dat ze slechts 'geloven', zij niets hoeven te vrezen voor de toekomst?

Men zou dat zeker gaan denken, wanneer men luistert naar de manier waarop het Evangelie voorgesteld wordt - of beter: verdraaid wordt - door de meeste 'evangelisten', en nog meer wanneer we kijken naar de levens van hun 'bekeerlingen'. Zij die een beetje geestelijk onderscheidingsvermogen hebben, zullen zeker zien dat het slechts parels voor de zwijnen werpen is om zondaren te verzekeren dat God hen liefheeft en dat Zijn Zoon voor hen stierf, om zondaren te verkondigen dat zij een volledige vergeving van al hun zonden (verleden, tegenwoordige en toekomstige) kunnen verkrijgen door simpelweg 'Christus als hun persoonlijke Zaligmaker te aanvaarden.

Het Evangelie staat niet op zichzelf. Het is niet iets dat onafhankelijk is van de voorafgaande openbaring van Gods Wet. Het is geen aankondiging dat God Zijn gerechtigheid heeft verzacht of de maat van Zijn heiligheid heeft verlaagd.

Integendeel, wanneer het Evangelie schriftuurlijk uiteengezet wordt, is het de duidelijkste betoning en het beste bewijs van Gods onverbiddelijke gerechtigheid en Zijn oneindige afkeer van de zonde.

Maar om het Evangelie schriftuurlijk uit te leggen, daarvoor zijn jonge mannen en zakenmensen die hun schaarse tijd wijden aan een 'evangelisatietraak', volledig ongeschikt.

Het is treurig dat vleeselijke trots zoveel onbekwame mensen ertoe brengt binnen te dringen, daar waar mensen die veel wijzer zijn geen stap durven zetten. Deze toename van nieuwelingen is voornamelijk de reden voor de beklagenswaardige situatie waarmee we geconfronteerd worden. En dat de 'kerken' en 'samenkomsten' grotendeels gevuld zijn met hun 'bekeerlingen', verklaart waarom die zo ongeestelijk en werelds zijn.

Nee, mijn lezer, het is er verre, verre van dat het Evangelie de zonde licht zou maken.

Het Evangelie laat ons zien dat God de zonde niet spaart. Het openbaart ons het ontzaglijke zwaard van Zijn gerechtigheid dat Zijn geliefde Zoon slaat, opdat er verzoening gedaan zou worden voor de overtredingen van Zijn volk.

In plaats van dat het Evangelie de Wet terzijde zou schuiven, toont het de Zaligmaker Die de vloek ervan draagt. Golgotha leverde ons het meest ernstige en ontzagwekkende schouwspel dat tijd en eeuwigheid ooit te zien zullen geven van Gods haat tegen de zonde.

En gelooft u dat het Evangelie of God Zelf verheerlijkt wordt door naar wereldse mensen toe te gaan en hun te vertellen dat ze 'op dit ogenblik gered kunnen worden door eenvoudig Christus als hun persoonlijke Zaligmaker te aanvaarden', terwijl ze nog gehuwd zijn met hun afgoden en hun harten de zonde nog liefhebben?

Als ik dat doe, vertel ik hun een leugen, verdraai ik het Evangelie, beledig ik Christus en verander ik de genade van God in wellust. Ongetwijfeld staan sommige lezers gereed om bezwaar te maken tegen de 'harde' en 'sarcastische' uitspraken die ik zojuist gedaan heb. Ze zullen vragen: "Toen de vraag gesteld werd: 'Wat moet ik doen om zalig te worden?', zei toen een geïnspireerde apostel niet uitdrukkelijk: 'Geloof in de Heere Jezus Christus en gij zult zalig worden'? Kunnen we dan dwalen, als wij zondaars vandaag hetzelfde vertellen? Hebben we daar dan geen goddelijke volmacht voor?"

Het is waar, die woorden staan in de Heilige Schrift, en omdat ze daar staan, concluderen veel oppervlakkige en ongeoefende mensen dat ze gerechtigd zijn om die woorden voor allen en een ieder te herhalen. Maar het zij opgemerkt dat Handelingen niet gericht was tot een losbandige menigte, maar tot een afzonderlijk persoon, wat tegelijk aangeeft dat het geen boodschap is die zonder onderscheid moet weerklinken, maar een bijzonder woord dat gericht is tot hen wier gesteldheid overeenkomt met de persoon tot wie dit woord het eerst gesproken werd. Verzen uit de Schrift moeten niet losgewrongen worden uit hun verband, maar gewogen, uitgelegd en toegepast worden in overeenstemming met het verband waarin ze staan. Dat vraagt om biddende overdenking, zorgvuldige meditatie en langdurige studie.

Dat het daaraan ontbreekt, verklaart waarom zulke prullige, waardeloze 'boodschappen' meegegeven worden in deze haastige tijd.

Kijk eens naar het verband van Handelingen en wat zien we dan? Wat was de situatie en tot wie zeiden de apostel en zijn metgezellen: 'Geloof in de Heere Jezus Christus?' Er wordt ons daar een zeventvoudig antwoord gegeven, dat voorziet in een opmerkelijke en volledige uittekening van de gesteldheid van hen aan wie we dit waarlijk evangelische woord mogen voorhouden. Als we deze zeven details kort noemen, laat de lezer ze dan zorgvuldig overdenken. Ten eerste was de man tot wie deze woorden gesproken werden, net getuige geweest van Gods wonderdoende kracht: 'En er geschiedde snellijk een grote aardbeving, also dat de fundamenten des kerkers bewogen werden; en terstond werden al de deuren geopend, en de banden van allen werden los'. Ten tweede was de man als gevolg daarvan ernstig verontrust, hij wanhoopde bijna aan zichzelf: 'Hij trok een zwaard en zou zichzelf omgebracht hebben, menende dat de gevangenen ontvloden waren'. Ten derde voelde hij dat hij licht nodig had: 'En als hij licht geëist had'. Ten vierde werd zijn zelfgenoegzaamheid volledig de bodem in geslagen, want hij 'werd zeer bevende'. Ten vijfde nam hij de juiste plek in (voor God) - in het stof 'viel hij voor Paulus en Silas neder aan de voeten'. Ten zesde toonde hij respect en eerbied voor Gods knechten, want hij 'bracht hen buiten'. Ten zevende en tenslotte vroeg hij, uit diepe bezorgdheid over zijn ziel: 'Wat moet ik doen opdat ik zalig worde?'.

Hier hebben we een heel duidelijke geschiedenis die ons kan leiden - als we ons willen laten leiden. Het was geen frivool, luchthartig, onbezorgd mens die aangespoord werd om 'gewoon' te geloven. Integendeel, het was iemand die er duidelijk blijk van gaf dat er al een machtig werk van God in hem gewerkt was. Hij was een ontwaakte ziel. In zijn geval was het niet nodig om hem zijn verloren staat op het hart te drukken, want hij voelde die duidelijk. Ook hoefden de apostelen hem niet dringend te wijzen op de plicht tot bekering, want zijn hele houding getuigde van zijn berouw.

Maar om de woorden die tot hem gesproken werden toe te passen op mensen die volkomen blind zijn voor hun verdorven staat en die helemaal dood zijn voor God, zou nog dwazer zijn dan iemand die net bewusteloos uit het water gehaald is een flesje parfum voor de neus te houden. Laat mijn criticus het boek Handelingen zorgvuldig doorlezen om te zien of hij één voorbeeld kan vinden dat de apostelen een losbandige menigte of een groep heidense afgoddienaars toespraken en hen 'eenvoudigweg' opriepen om te geloven in Christus.

Evenals de wereld niet klaar was voor het Nieuwe Testament vóórdat ze het Oude Testament ontving; en evenals de Joden niet voorbereid waren op Christus' bediening totdat Johannes de Doper Hem voorgedaan was met zijn klemmende oproep tot bekering; zo zijn ongeredde mensen van tegenwoordig niet in de juiste gesteldheid voor het evangelie tótdat de Wet wordt toegepast op hun harten, want 'door de wet is de kennis der zonde' (Romeinen 3:20).

Het is tijdverspilling om zaad te strooien op grond die nooit geploegd of omgespit is!

Het plaatsvervangende offer van Christus voorstellen aan diegenen wier grootste hartstocht is zich vol te gieten met zonde, is hetzelfde als het heilige aan de honden geven.

Wat de onbekeerden nodig hebben om te horen, is de natuur van Hem met Wie ze te doen hebben, wat Hij van hen vordert, Zijn rechtvaardige eisen en welk een oneindige gruweldaad het is om Hem te negeren en hun eigen gang te gaan.

De natuur van Christus' heil wordt op verdrietige wijze vertekend door de hedendaagse 'evangelist'.

Hij verkondigt een Zaligmaker van de hel, in plaats van een Zaligmaker van de zonden.

Daarom worden velen zo noodlottig bedrogen, want er zijn menigten die de poel van vuur willen ontgaan, zonder dat ze verlangen om verlost te worden van hun vleselijkheid en wereldzin.

Het eerste dat van Jezus gezegd wordt in het Nieuwe Testament is: 'Gij zult Zijn Naam heten Jezus, want Hij zal Zijn volk zalig maken (niet van de toekomstige toorn maar) van hun zonden' (Mattheüs 1:21). Christus is een Zaligmaker voor diegenen die zich iets realiseren van de buitengewone zondigheid van de zonde, die vanwege de zonde zichzelf verafschuwen en die ernaar verlangen van haar verschrikkelijke heerschappij verlost te worden. Voor anderen is Hij geen Zaligmaker.

Zou Hij diegenen 'redden van de hel' die nog steeds de zonden liefhebben, dan zou Hij een dienstknecht van de zonde worden, hun verdorvenheid door de vingers zien en hun kant kiezen tegenover God.

Wat zou het onuitsprekelijk verschrikkelijk en godslasterlijk zijn om de Heilige daarvan te beschuldigen!

Misschien roept de lezer uit: 'Ik was me niet bewust van de verschrikkelijkheid van de zonde en ging niet gebogen onder een gevoel van schuld toen Christus mij zalig maakte.' Dan antwoord ik zonder aarzelen: Óf u ben helemaal nog nooit gered, óf u bent niet zo vroeg gered als dat u veronderstelt.

Het is waar, als de christen groeit in de genade, krijgt hij een helderder besef van wat zonde is – opstand tegen God - een diepere haat ertegen en een dieper verdriet erover. Maar te denken dat iemand door Christus gered kan worden wiens geweten nooit door de Geest verslagen is en wiens hart nooit verbroken is voor God, is zich iets voor te stellen dat nergens in werkelijkheid voorkomt: 'Die gezond zijn, hebben de medicijnmeester niet van node, maar die ziek zijn' (Mattheüs 9:12).

Alleen diegenen die werkelijk genezing zoeken bij de grote Dokter, zijn het die ziek zijn van de zonde, die verlangen om verlost te worden van haar Godonterende werken en zielbedervende vuilheid.

Aangezien Christus dus zalig maakt van de zonde - van de liefde ervan, van haar heerschappij, haar schuld en haar straf - moeten we concluderen dat de eerste grote taak en het belangrijkste werk van de evangelist is te preken over de zonde.

Hij moet omschrijven wat zonde werkelijk is (in onderscheid van een gewone wetsovertreding) en laten zien waarom de zonde zo oneindig gruwelijk is.

Hij moet uittekenen op hoeveel manieren de zonde werkzaam is in het hart, en aangeven dat niets minder dan de eeuwige straf het welverdiende gevolg ervan is.

Ach, het preken over de zonde - niet slechts het uitspreken van enkele gemeenplaatsen erover, maar preek na preek wijden aan wat zonde is in Gods oog - zal hem niet populair maken of hele menigten trekken, wel dan? Nee, zeker niet.

Daarom zullen degenen die de lof van mensen liever hebben dan Gods goedkeuring, die meer waarde hechten aan hun salaris dan aan onsterfelijke zielen, klaar staan om hun zeilen naar de wind te richten.

Maar zo'n prediking móet de mensen wel wegjagen!' Ik antwoord dat het beter is om mensen weg te jagen door een trouwe prediking, dan de Heilige Geest weg te jagen door ontrouw toe te geven aan het vlees.

De voorwaarden waarop Christus zalig maakt worden door de hedendaagse evangelist verkeerd voorgesteld.

Op zeldzame uitzonderingen na, vertellen evangelisten hun hoorders dat de zaligheid uit genade is en als een vrije gift ontvangen wordt; dat Christus alles voor de zondaar gedaan heeft en dat er voor hem niets overblijft dan slechts te 'geloven' - te vertrouwen op de oneindige verdiensten van Zijn bloed.

Deze opvatting is zo wijd verbreid in 'rechtzinnige' kringen, heeft zo vaak in hun oren geklonken en heeft zo diep wortel geschoten in hun verstand, dat het voor degene die deze opvatting ter discussie wil stellen en wil afwijzen als ontoereikend en eenzijdig, als bedrog en als een dwaling, betekent dat hij onmiddellijk het stempel opgedrukt krijgt van een ketter.

Hij zal ervan beschuldigd worden dat hij het volbrachte werk van Christus onteert, omdat hij de zaligheid door de werken zou inprenten. Desondanks ben ik er helemaal op voorbereid om dat risico te lopen.

De zaligheid is uit genade, uit genade alleen, want een gevallen schepsel kan niets doen om Gods goedkeuring te verdienen of Zijn gunst waardig te maken.

Niettemin wordt Gods genade niet uitgedeeld ten koste van Zijn heiligheid, want de genade sluit nooit een compromis met de zonde.

Het is ook waar dat de zaligheid een vrije gift is, maar het is een lege hand die haar moet aannemen, niet een hand die de wereld nog steeds krachtig vasthoudt!

Het is echter niet waar dat 'Christus alles gedaan heeft voor de zondaar.'

Hij vulde Zijn maag niet met zwijnenvoer, om erachter te komen dat dat niet verzadigt.

Hij heeft dat vergelegen land niet de rug toegekeerd om naar de Vader terug te keren en Zijn zonden te bekennen - dat zijn daden die de zondaar zélf moet verrichten.

Zeker, hij zal niet zalig gemaakt worden omdat hij ze doet, maar het is even waar dat hij niet zalig kan worden zonder ze te doen.

Evenmin had de verloren zoon een kus en een ring van zijn vader kunnen ontvangen, als hij op die schuldige afstand van hem gebleven was! Er is méér nodig voor de zaligheid dan 'geloven.'

Een hart dat gestaald is in de opstand tegen God, kán niet zaligmakend geloven; het moet eerst verbroken worden. Er staat geschreven: 'Indien gij u niet bekeert, zo zult gij allen desgelijks vergaan' (Lukas 13:3).

Bekering is even wezenlijk als geloof, ja, het laatste kan niet zonder het eerste:

'Doch gij... hebt daarna geen berouw gehad, om hem (Johannes de Doper) te geloven' (Mattheüs 21:32).

De volgorde is duidelijk genoeg omschreven door Christus: 'Bekeert u en geloof het Evangelie'.

Bekering is rouwen over de zonde.

Bekering is een hartelijk afwijzen van de zonde.

Bekering is een hartelijke vastberadenheid om de zonde te verzaken.

En waar sprake is van ware bekering, daar kan de genade vrij werkzaam zijn, want de eisen die de heiligheid stelt worden niet geschonden wanneer de zonde opgegeven wordt.

Daarom is het de plicht van de evangelist om uit te roepen:

'De goddeloze verlate zijn weg, en de onrechtvaardige man zijn gedachten; en hij bekere zich tot de HEERE (Die hij in Adam verlaten heeft), zo zal Hij Zich zijner ontfermen' (Jesaja 55:7).

Het is zijn taak om zijn hoorders op te roepen om hun strijdwapens tegen God neer te leggen en te smeken om genade door Christus.

De weg der zaligheid wordt verkeerd beschreven.

In de meeste gevallen verzekert de hedendaagse 'evangelist' zijn gemeente dat alles wat een willekeurige zondaar moet doen om aan de hel te ontsnappen en zich van de hemel te verzekeren, is 'Christus aan te nemen als zijn persoonlijke Zaligmaker.'

Maar zulk onderwijs is volkomen misleidend.

Niemand kan Christus als zijn Zaligmaker ontvangen terwijl hij Hem als Heere verwerpt.

Het is waar dat de prediker eraan toevoegt dat diegene die Christus aanvaardt, zich ook aan Hem als Heere moet onderwerpen, maar hij bederft dat onmiddellijk door te beweren dat, ook al faalt de bekeerling daarin, hij desondanks zeker in de hemel zal komen. Dat is één van de leugens van de duivel.

Alleen degenen die geestelijk blind zijn, zullen beweren dat Christus iedereen zal zalig maken die Zijn gezag verwerpt en Zijn juk weigert. Maar, mijn lezer, dat is geen genade, dat is een schande! Zo wordt Christus ervan beschuldigd dat Hij wetteloosheid belooft.

In Zijn ambt als Heere houdt Christus Gods eer hoog, bevordert Hij Zijn regering en voert Hij Zijn wet uit.

Als de lezer die passages eens opslaat waar de beide titels voorkomen - Lukas 1:46-47; Handelingen 5:31 ('Vorst en Zaligmaker'); 2 Petrus 1:11; 2:20 en 3:18 - dan zal hij ontdekken dat er altijd staat 'Heere en Zaligmaker', en niet 'Zaligmaker en Heere.'

Diegenen die dus niet hebben gebogen voor Christus' scepter, die Hem onttroond hebben in hun hart en leven, en zich toch inbeelden dat ze op Hem vertrouwen als hun Zaligmaker, bedriegen zichzelf.

Als God hen niet uit hun droom haalt, zullen ze neerdalen in het eeuwige vuur met een leugen in hun rechterhand (Jesaja 44:20). Christus is 'de Oorzaak der eeuwige zaligheid voor allen die Hem gehoorzaam zijn' (Hebreeën 5:9), maar de houding van degenen die zich niet aan Hem als Heere onderwerpen is: 'Wij willen niet, dat deze over ons koning zij' (Lukas 19:14). Sta hier eens bij stil, lezer, en vraag uzelf eerlijk af: bent u onderworpen aan Zijn wil, poogt u oprecht Zijn geboden te houden?

Ach, Gods weg tot de zaligheid is tegenwoordig bijna helemaal onbekend, de aard van Christus' heil wordt bijna overal misverstaan en de voorwaarden van Zijn heil worden aan alle kanten verkeerd voorgesteld.

Het 'evangelie' dat nu verkondigd wordt, is in negen van de tien gevallen een verdraaiing van de Waarheid. Tienduizenden die er zeker van zijn dat ze naar de hemel zullen gaan, haasten zich in feite naar de hel, zo snel als de tijd hen meevoert.

Het is veel, veel erger gesteld met het christendom dan zelfs pessimisten en klokkenluiders veronderstellen. Ik ben geen profeet en ook wil ik niet speculeren over wat de Bijbelse profetie voorspelt - mensen die verstandiger waren dan ik ben, zijn vaak dwazen gebleken door dat wel te doen.

In alle eerlijkheid zeg ik dat ik niet weet wat God binnenkort zal gaan doen.

De godsdienstige situatie was 150 jaar geleden veel slechter, zelfs in Engeland.

Ik vrees echter dat, tenzij het God behaagt om een echte opwekking te geven, het niet lang zal duren eer 'duisternis de aarde zal bedekken en donkerheid de volken' (Jesaja 60:2), want **de evangelische beweging is naar mijn oordeel het ernstigste 'teken der tijden.'**

Wat moet het volk van God doen met het oog op de huidige situatie?

Efeze 5:11 geeft ons het goddelijke antwoord: 'Hebt geen gemeenschap met de onvruchtbare werken der duisternis, maar bestraft ze veeleer', en alles wat tegengesteld is aan het licht van het Woord is 'duisternis.'

Het is de opgebonden plicht van elke christen om geen omgang te hebben met de 'evangelische' monsterachtigheid van vandaag de dag.

We moeten ze alle morele en financiële steun onthouden en geen van hun bijeenkomsten bezoeken, noch hun traktaten verspreiden.

Die predikers die zondaren vertellen dat ze zalig kunnen worden zonder hun afgoden te verlaten, zonder berouw, zonder zich te onderwerpen aan Christus' heerschappij, zijn net zo dwaalziek en gevaarlijk als anderen die beweren dat men zalig kan worden door de werken en dat de hemel verdiend moet worden met onze eigen inspanningen.